

UPRAVA TVRTKE BIC U HOTELU SHERATON

Stigao sam točno na vrijeme.

Nje nije bilo.

Tada mi je zazvonio telefon.

Bila je to Chanel. Ispričala se. Bila je u taksiju, još na putu, i kasnit će samo pet minuta.

Nekoliko minuta poslije vidio sam je kako ulazi u hotel.

Duga plava kosa. Visoka. Elegantna. Pojava kojoj nije trebalo nikakvo predstavljanje.

Prišla je recepciji, prijavila se, ostavila prtljagu, a zatim krenula prema meni.

„Gospodine Frega, dobar dan. Ja sam Chanel. Već imam tu prednost da znam tko ste. Videozapis na vašoj internetskoj stranici i vaša fotografija nisu stvorili lažna očekivanja. A istina je i da niste upotrijebili nikakve filtre. Doista izgledate točno onako kako ste predstavljeni."

„Hvala vam, gospođo. Molim vas, sjednite. Smijem li vam ponuditi kavu ili nešto drugo za piće? Ne žurite. Ja se ne žurim i znam kako se gospodin treba ponašati u društvu dame."

„Ne, hvala. Već sam popila kavu u zračnoj luci. Zapravo, danas nosim novi miris. Nadam se da vam se sviđa."

Miris mi je privukao pozornost.

„Kako se zove?" upitao sam. „Mojim je osjetilima potpuno nov."

Nasmiješila se.

„Pa, ime mu je stari francuski klasik. Odgovara na vrlo jednostavno pitanje: kako pobijediti Talijana, a da nikada ne stupiš na teren?”

Pogledao sam je ravno u oči.

Osim što je bila elegantna, bila je i izvanredno inteligentna. Već me samo to učinilo spremnijim da nastavim razgovor. Gotovo se odmah pojavio snažan osjećaj empatije.

Počela je objašnjavati svrhu svojega posjeta, ali uhvatio sam se kako me ometa način na koji se kretala dok je govorila. Primijetila je to. Svako malo zastala bi i pitala je li sve jasno.

Jasno samo do određene mjere.

Imala je onu vrstu prisutnosti koja otežava koncentraciju.

Tada je rekla nešto što je potpuno promijenilo smjer sastanka.

„Danas je sa mnom došlo pet viših rukovoditelja iz tvrtke BIC France. Željeli bi vas upoznati. Ondje počinje pravi razgovor.”

Moja se pozornost odmah vratila na temu.

Dala im je znak da priđu. Uostalom, pristao sam se s njima sastati.

Za nekoliko trenutaka nas sedmero okupilo se oko stola okruženog s četiri kauča.

Isprva sam pretpostavio da je riječ o nekakvom nesporazumu.

Zašto bi ljudi putovali čak iz Francuske na sastanak sa mnom?

Najstariji među njima predstavio se.

„Zovem se M… A. Trenutačno sam izvršni direktor tvrtke BIC France.”

Još nisam imao pojma što žele.

Zamolio sam sve da se predstave.

Slika je vrlo brzo postala jasna.

Preda mnom je stajala cijela uprava tvrtke BIC.

Razlog sastanka bila je izdavačka ponuda za preuzimanje koju sam pokrenuo na internetu.

Shvatili su je ozbiljno.

Zapravo, shvatili su je dovoljno ozbiljno da počnu preispitivati vlastitu budućnost. Hoće li dobiti novo mjesto u novoj organizaciji? Hoće li morati tražiti posao negdje drugdje?

I nekako je veza bila uspostavljena preko Chanel, koja je uglavnom šutjela, a sporazumijevala se gestama. Prisutnost koju je nemoguće previdjeti.

Objasnio sam da sam samo pisac i ništa više.

Nitko mi nije povjerovao.

Odgovor je bio jednoglasan.

„Kad netko iz Gillettea govori, čak i naši dioničari slušaju u tišini. Počevši od same obitelji BIC."

Zamolio sam kratku stanku i iskoristio kavu kao izgovor da odlučim što ću sljedeće reći.

Situacija je bila neobična.

Ipak, prvi sam put postao siguran u nešto: Pripovijest izaziva mnogo više potresa nego obećanja.

I tek sam to sada počinjao shvaćati.

Ferdinando